

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Feskovics Erzsébet Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Feskovics Erzsébet pártfogó ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a dr. Sáska Erzsébet jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2013. augusztus 29. napján meghozott 32.P.20.627/2012/21. számú ítélete ellen a felperes részéről 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (Húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A felperesi pártfogó ügyvéd díjának viselésére egészében az állam köteles.

A le nem rótt 92.200 (Kilencvenkétezer-kétszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes az alperesnél töltötte a terhére kiszabott 1 évi szabadságvesztés büntetését. 2010. augusztus 19-től november 8-ig a felperes büntetése félbeszakítására kapott engedélyt, melyről 2011. november 8-án tért vissza az alperesi intézménybe.

Visszatérésekor a felügyelő észlelte, hogy a felperes a magával hozott táskában engedély nélkül vitt be élelmiszereket, gyógyszereket, ruhaneműket, továbbá tisztító és tisztálkodó szereket, és ezeket elkobozta. 2010. november 9-én közölték a felperessel, hogy a börtönszabályzat megsértésével behozott tárgyak miatt fegyelmi eljárást indítanak ellene.

A **nyomtatvány száma** számú, erre a célra rendszeresített nyomtatvány aláírásával a felperes elismerte, miszerint tudomására hozták, hogy fegyelmi eljárást kezdeményeznek ellene. Ezt követően az intézkedő tisztet megkérdezte, hogy kap-e példányt a fegyelmi lapból, majd a nemleges választ hallva, észrevételezte, hogy ily módon lehetőség nyílik arra, hogy utólag arra bármit ráírjanak. Megjegyzése miatt az alperes újabb fegyelmi eljárást indított a felperes ellen.

A csomag behozatalával összefüggő **ügyszámú** ügyben a felperes meghallgatása során arra hivatkozott, miszerint vele nem közölték, így nem volt tudomása arról, hogy a büntetés félbeszakításáról visszatérve nem hozhat magával csomagot, számára egyébként sem egyértelmű, hogy mi minősül csomagnak. Korábbi alkalomkor megengedték, hogy élelmiszert hozzon be, a behozott gyógyszereket pedig rendszeresen szedte szabadságvesztésének ideje alatt. Nem tudta, hogy tette fegyelmi vétségnek minősül, ezért nem érzi hibásnak magát. A másik, **ügyszámú** ügyben történő kihallgatásakor ugyancsak tagadta a felperes a fegyelmi vétség

elkövetését. Előadta, hogy a fegyelmi eljárás lefolytatását kérő tiszt jelentésében rögzítettekkel szemben nem azt mondta, hogy „akkor maga utólag azt ír rá, amit akar”, hanem azt a kijelentést tette, hogy ilyen ügyintézés esetén a lapra utólag bármit rá lehet írni, melyre tekintettel nem volt tiszteletlen az osztályvezetővel.

A 2010. november 23-án megtartott fegyelmi tárgyaláson az alperes megállapította, hogy a felperes kétféle fegyelmi vétséget követett el, megszegte a házirendnek az ideiglenes eltávozásról történő visszaérkezésre, a tárgyak behozatalára vonatkozó tilalmat, valamint tiszteletlen magatartást tanúsított az ügyben eljáró tiszttel szemben. Fegyelmi fenytésként egy hónap időtartamra 50%-kal csökkentette a felperes kiétkeztetését. Ez ellen a felperes panasszal élt, az intézet parancsnoka a 2010. november 30-án határozatával a fenytést változatlan tartalommal helybenhagyta. Megállapította, hogy a felperes megszegte a csomag behozatalára vonatkozó, házirendben rögzített szabályokat, ezért fegyelmi vétséget követett el, ha számára nehézséget okozott a csomag fogalmának értelmezése, azt előzetesen tisztázhatta volna. Mindezek mellett az a kinyilvánított feltételezés, hogy a fegyelmi tiszt utólag azt ír rá a fegyelmi lapra, amit akar, egyértelműen sértő és tiszteletlen magatartásnak minősül.

A fegyelmi eljárás lezárását követően a felperes az alperesi parancsnoknál kárigényt jelentett be, ebben 1.152.000 forint kár megtérítését igényelte azért, mert szerinte alaptalan fenytése miatt fog elesni a feltételes szabadságra bocsátás intézményétől és 128 nappal több időt kell börtönben töltenie. Ez számára napi 9.000 forint jövedelemvesztést fog okozni. 15.000 forint kár megtérítését kérte arra alapítva, hogy az általa behozott egyes gyógyszerek eltűntek. Az alperesi parancsnok a 2010. december 30-án meghozott **ügyszámú** határozatával a felperes kárigényét elutasította. Ezt követően a felperes pert indított a **F.** Bíróság előtt, melyben az alperest összesen 1.167.000 forint megfizetésére kérte kötelezni. A **F.** Bíróság a 2011. április 11. napján meghozott ítéletével a pert a feltételes szabadság kedvezményétől való megfosztással kapcsolatos kárigény tekintetében megszüntette, egyebekben a keresetet elutasította. Az ítélet indokolása szerint, a feltételes szabadság kedvezményétől való megfosztással kapcsolatos kárigény tekintetében a felperes követelése idő előtti, mert a kedvezmény tárgyában még nem határoztak. Az ezt meghaladó felperesi igényt érdemben elbírálvá alaptalannak ítélte meg. Az ítélet a felperes fellebbezésének elutasítása folytán jogerőre emelkedett.

A felperes feltételes szabadságra bocsátása 2011. május 5-én volt esedékes. Az alperes 2010. november 9-én előterjesztést tett a **F.** Bíróságnál és javasolta a felperes szabadságra bocsátását. Az anyag mellékletét képező nevelői vélemény szerint a felperes jutalomban és fenytésben nem részesült, beilleszkedése problémamentes, a személyi állománnyal szembeni magatartása tisztelettudó. A feltételes szabadságra bocsátás tárgyában 2011. március 31-én a **B.** Bíróság előtt tartott meghallgatáson az alperes képviselőjében eljáró nevelő módosította az előterjesztést és a fenytésre tekintettel nem javasolta a felperes feltételes szabadságra bocsátását. A **B.** Bíróság büntetés-végrehajtási csoportja a 2011. március 31. napján meghozott **ügyszámú** végzésével a felperes terhére kiszabott 1 év börtönbüntetés vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsátást mellőzte. Indokolása szerint a feltárt bizonyítékok alapján megállapította, hogy az elítélt a büntetés végrehajtása alatt jutalmat nem tudott kiérdemelni, ezzel szemben 2010. november 30. napján tiltott tárgy tartása miatt összevont fegyelmi ügyekben 1 hónap 50%-os kiétkeztetés csökkentés fenytésében részesült. Figyelemmel arra, hogy az elítélt a büntetés végrehajtása alatt jutalmat nem tudott kiérdemelni, ezzel szemben fegyelmi vétséget követett el, így megállapítható, hogy a Btk. 47. § (1) bekezdésében megfogalmazott elvárásoknak nem felelt meg, ezért a bíróság feltételes szabadságra bocsátását mellőzte. A felperes fellebbezése folytán a **B.** Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2011. április 15. napján meghozott **ügyszámú** végzésével a **B.** Bíróság büntetés-

végrehajtási csoportjának **ügyszámú** végzését helybenhagyta. E végzések ellen a felperes felülvizsgálati indítványt terjesztett elő, amit a Legfelsőbb Bíróság a 2011. június 8. napján meghozott **ügyszámú** végzésével elutasított.

Szabadságvesztéséből a felperes 2011. augusztus 3-án szabadult.

A felperes jelen perben előterjesztett keresetében az alperest 1.152.000 forint kár és ennek 2011. május 14-től járó késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni államigazgatási jogkörben okozott kár címén. Követelését arra alapította, hogy az alperes a jogszabályokat tévesen értelmezve sújtotta fegyelmi büntetéssel, ezáltal a felperes személyéhez fűződő jogait sértette (Ptk. 75. §., 76. §). Sérelmezte, hogy az alperes a fegyelmi eljárás során úgy tekintette, hogy tiltott tárgyakat tartott magánál, holott a büntetés félbeszakításáról visszatérve magával hozott gyógyszerek és élelmiszerek nem tiltott tárgyak, melyeket egyébként még az intézetbe történő belépése előtt elvettek tőle. Kifogásolta, hogy a magával hozott tárgyakat az alperes csomagnak tekintette. Mindezekre tekintettel a felperes személyiségi jogát, becsületét és jó hírnevét sértette az alperes azon állításával, hogy tiltott tárgyakat birtokolt. A büntetés félbeszakításáról visszatérve azokat az élelmiszereket hozta vissza, melyeket korábban az intézetben csomagként kapott és távozásakor magával vitt. Emellett azok a gyógyszerek voltak nála, melyeket orvosi rendelvényre az alperesnél is szedett. Az alperes fegyelmi eljárást indított vele szemben, és aláíratott vele egy kitöltött lapot, melyből példányt nem kapott kérése ellenére. Ezek után jegyezte meg „ilyen módon bármit ráírhatnak az iratra”, de az intézkedő tiszttel szemben nem volt tiszteletlen. Másnap azokat a gyógyszereket kapta meg az alperestől, melyeket előző nap elvettek tőle, mint tiltott tárgyakat. A fegyelmi eljárás, illetve a kiszabott büntetés azt eredményezte, hogy elmaradt a felperes 2011. május 5-én esedékes feltételes szabadságra bocsátása és emiatt további 120 napot kellett így az intézetben töltenie, ezért 120 napi bevételkiesése keletkezett. A fegyelmi eljárásra tekintettel nem kapta meg az enyhébb végrehajtási szabályok alkalmazásának kedvezményét sem, melynek engedélyezése esetén gyakrabban kaphatott volna eltávozást, amit munkavégzésre, bevételt szerző tevékenységére használhatott volna fel, ami további 8 nap bevételkiesést jelentett számára.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint az, hogy a felperes elesett a feltételes szabadság kedvezményétől, az általa elkövetett fegyelmi vétségre vezethető vissza. A fegyelmi eljárás tényszerű, megalapozott és jogszerű volt. Vitatta, hogy az eljárás célzatosan a felperes személye ellen irányult. A felperes megsértette az intézet rendjét, ennek következményeit viselnie kell, ami az volt, hogy nem bocsátották feltételes szabadságra. A házirend értelmében az elítélt a büntetés félbeszakításáról visszatérve nem hozhat magával csomagot. A felperes már az épületen belépve az intézet területére került, tehát a tiltott tárgyakat birtokolta, mindezek mellett a másik fegyelmi eljárást az előljárással szemben tanúsított tiszteletlen magatartása alapozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 57.600 forint perköltséget, további rendelkezése szerint a kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet indokolása szerint a kereset alaptalan.

A bíróság beszerezte az alperesi intézetben a felperessel szemben folyt fegyelmi eljárás iratait, amelynek részét képezi az első- és másodfokú határozat, ami a felperes terhére a 11/1996. (X.15.) IM rendelet 2. § (2) bekezdés b) pontja szerinti tiltott tárgy készítése, tartása és cseréje fegyelmi vétséget állapított meg. Az elsőfokú határozat indokolása szerint a büntetés félbeszakításáról visszatérve a fogvatartottnak csomagot magával hozni a házirend VI. számú melléklete alapján tiltott. Ennek alapján ténybelileg nem

volt vitatott, hogy a felperes valóban hozott magával a büntetés félbeszakításáról visszatérve különböző élelmiszereket, gyógyszereket, ruhaneműket. A 6/1996. (VII.12.) IM rendelet I. számú melléklete határozza meg az elítélt birtokában tartható tárgyak körét. A melléklet 3. pontja értelmében az elítélt magánál tarthatja az intézetben vásárolt, vagy csomagban beküldendő élelmiszereket, továbbá a 7. pont szerint az orvos által engedélyezett gyógyszereket, kizárólag eredeti csomagolásban, ruházati anyagok közül pedig engedéllyel saját alsó ruházatát, lábbelijét és papucsát tarthatja magánál. A jogszabály melléklete felsorolja továbbá a birtokban tartható tisztasági felszerelések körét is. Mindezek alapján nem minősülhet tiltott tárgy birtoklásának az engedéllyel tartott gyógyszer és az intézetben vásárolt, vagy csomagban beküldendő élelmiszerek birtoklása. A felperessel szemben azonban nem emiatt, hanem a házirend megszegése miatt folyt fegyelmi eljárás és részesült fegyelmi büntetésben. Az első- és másodfokú határozat fegyelmi vétségként valóban a tiltott tárgy készítését, tartását és cseréjét határozta meg, ugyanakkor utalt a 11/1996. (X.15.) IM rendelet 2.§ (2) bekezdés b) pontjára is. Az idézett jogszabály a büntetés-végrehajtási intézetekben fogvatartottak fegyelmi felelősségéről szól. A 2. § (2) bekezdés b) pontja értelmében fegyelmi vétségnek minősül különösen, ha a fogvatartott megszegi az intézet házirendjét. A 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése ugyancsak kimondja: a fogvatartott köteles a végrehajtásra vonatkozó jogszabályokat, az intézet házirendjét, stb. betartani. A házirend VI. számú melléklete tartalmazza az intézetből ideiglenes engedéllyel eltávozó elítéltekre vonatkozó különös szabályokat és e körben kimondja, hogy az engedéllyel távollévő fogvatartottak az intézetbe történő visszatérésükkor csomagot nem hozhatnak magukkal. Az első- és másodfokú fegyelmi határozatok egyaránt arra utalnak indokolásukban, hogy a felperes e szabályt szegte meg és emiatt szabtak ki terhére büntetést. Arra, hogy mi minősül csomagnak a 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 91. § (2) bekezdésében foglaltakból lehet következtetni. E szerint a csomag, mindazokat a tárgyakat tartalmazhatja, amelyeket az elítélt engedéllyel magánál tarthat. E jogszabály, valamint a házirend egybevetéséből következik, hogy visszatérésekor a felperes nem hozhatott volna magával olyan tárgyakat, melyeket akár engedéllyel, akár engedély nélkül is magánál tarthat.

A kifejtettek alapján a felperesnek nem kellett engedély - legalábbis - az élelmiszerek birtoklásához, tehát az alperes fegyelmi határozata a felperes által elkövetett fegyelmi vétséget pontatlanul tartalmazza. Ez azonban azon nem változtat, hogy a felperes valóban elkövette azt a fegyelmi vétséget, melyet a fegyelmi határozat indokolása is ismertet. Az alperes nyilvánvalóan a házirend tilalmazó szabálya miatt tekintette tiltott tárgynak a felperes által birtokolt csomagot. Ez azonban pusztán jelentéktelen mértékű jogértelmezési tévedésnek tekinthető. A kifejtettek alapján az alperes terhére olyan jogszabálysértés nem állapítható meg, ami a felperesi személyiségi jogsértés megállapítására adna alapot. Peradat nem támasztja alá azt a felperesi hivatkozást, hogy kifejezetten a személye ellen irányuló támadás volt a fegyelmi vétség pontatlan minősítése.

A büntetés-végrehajtási iratok alapján megállapítható, hogy a **B. Bíróság** bírója a feltételes szabadságra bocsátást valóban a felperesre kiszabott büntetés miatt mellőzte. A feltételes szabadságra bocsátás elmaradása azonban nem hozható ok - okozati összefüggésbe a jogalkalmazási pontatlansággal. Ugyanez irányadó a felperes enyhébb fokozatba helyezését mellőző bírói határozat okaira is.

A Ptk. 339. §-a alapján a kártérítési felelősség feltételei: a jogellenes magatartás, a kár ténye és mértéke, valamint ezek közötti ok - okozati összefüggés. Az adott esetben a kifejtettekre figyelemmel hiányzik az okozati összefüggés a büntetés félbeszakítás alkalmával esetlegesen szerorzhető vagyoni előny és az alperes jogértelmezési tévedése között. Az alperes a felperest elkövetett fegyelmi vétség miatt sújtotta fegyelmi büntetéssel, ezért az alperesi oldalon a jogellenesség is hiányzik e körben. Ezért csak megjegyezte az

elsőfokú bíróság, hogy a felperes 2011. augusztus 3-án szabadult, ezért a feltételes szabadságra bocsátás 2011. május 5-i időpontjához képest nem 120, hanem csak 92 nappal szabadult később.

A kifejtett körülményekre tekintettel az elsőfokú bíróság a személyiségi jogsértés elkövetését sem látta az alperes terhére bizonyítottnak. Önmagában valamely jogsértés vagy valamely jogszabály téves alkalmazása, értelmezése nem jelenti az érintett személyiségi jogainak megsértését. A felperes által hivatkozott jó hírnév sérelmét a Ptk. 78. §-a értelmében az ő személyére vonatkozó, sértő, valótlan tény állítása, híresztelése vagy való tény hamis színben való feltüntetése jelenti. A fegyelmi határozatok helytállónan tartalmazzák azt a tényállást, mely szerint a felperes a házirenddel ellentétes módon csomagot vitt magával az intézetbe. Az előzőekben hivatkozott jogértelmezési, jogalkalmazási pontatlanság, tévedés nem tekinthető sem tényállításnak, sem való tény hamis színben feltüntetésének. Ezért a bíróság a személyhez fűződő jog megsértésére történő felperesi hivatkozást is alaptalannak találta.

Az alperesi intézet állományával szembeni tiszteletlen magatartás miatt lefolytatott fegyelmi eljárással összefüggésben, nem volt egyértelműen tisztázható, hogy a felperes részéről mi volt az a kijelentés, ami miatt vele szemben fegyelmi eljárás indult. A **ügyszámú** fegyelmi lap szerint, az eseményt észlelő alperesi alkalmazott ironikusnak értékelte a felperes által alkalmazott hangnemet, ami nyilvánvalóan szubjektív észlelés eredménye. Kétséget kizáróan az sem állapítható meg, hogy a fegyelmi lap pontosan, szó szerint tartalmazza-e a felperesi megjegyzést. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a fegyelmi lapon rögzítettekben nem következik egyértelműen a házirend XII. fejezet 1/a pontjában előírt, a személyi állománnyal szembeni magatartásra vonatkozó követelmények megsértése. Az elítélt köteles a személyi állománnyal szemben kulturált magatartást tanúsítani, azonban ez nem zárhatja ki azt, hogy az eljárással szembeni kritikákat megfogalmazza. A fegyelmi lapon rögzítettekben nem következik, hogy mindezt a felperes a kulturáltság követelményeinek megsértésével tette volna, ezért ezen az alapon a bíróság álláspontja szerint indokolatlan volt a felperes terhére a fegyelmi vétség megállapítása. Mivel azonban a csomagbevétel szabályainak megszegése miatt a felperes abban az esetben is megkapta volna a fenyítést, ha csupán e vétség miatt indul vele szemben eljárás, az pedig nem bizonyítható, hogy akár a feltételes szabadság kedvezményét, akár az enyhébb végrehajtási fokozatot engedélyezték volna a számára abban az esetben is, ha kizárólag a csomag tiltott bevitele miatt kapott volna fegyelmi büntetést, ezért kártérítési igénye e körben is alaptalan. Ezzel összefüggésben a felperes személyiségi jogának, jó hírnevének megsértése szintén nem volt megállapítható. A fegyelmi határozat indokolási része a felperes magatartásának alperes általi minősítését tartalmazza, azt hogy az alperes sértőnek tartotta a felperes megjegyzését, feltételezését. A határozatok a felperesi magatartással kapcsolatban valótlan tényállításokat nem tartalmaznak, azon szűk személyi kör mely előtt a határozat ismertté vált, tudomást szerezhetett arról is, hogy mi volt a felperesi megjegyzés lényege, valamint arról is, hogy azt az alperes sértőnek értékelte. Ebből azonban nem következik a felperes jó hírnevének, személyiségi jogainak sérelme.

A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság a keresetet, mint alaptalant elutasította. A Pp. 78. §-a alapján kötelezte a felperest a pernyertes alperes perköltségének megfizetésére, melynek körében a jogtanácsosi munkadíjat vette figyelembe. A felperes személyes költségmentessége miatt a kereseti illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen kérte, hogy az ítélet tábla az ítéletet megváltoztatva keresetének adjon helyt. Ennek hiányában az elsőfokú ítéletet helyezze hatályon kívül és

utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárásra és határozathozatalára, továbbá döntsön a pártfogó ügyvédi díj viseléséről. Az elsőfokú bíróságnak a két fegyelmi eljárással kapcsolatos döntése megalapozatlan és indokolatlan. A házirend megsértésével összefüggésben hozott fegyelmi vétség tekintetében a felperes fellebbezésében hivatkozott a 11/1996. (X.15.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés c) pontjára, mely szerint a fegyelmi felelősség megállapítását kizárja a tévedés is. Az ítéletben is hivatkozott 6/1996. (VII.12.) IM rendelet alapján a felperes joggal lehetett abban a tudatban, hogy mindazt az élelmiszert, gyógyszert, ruházati és tisztálkodási felszerelést, amelyeket jogszerűen az alperesi intézetben birtokolhat, egyben be is viheti az intézetbe. Arra vonatkozóan semmilyen tájékoztatást nem kapott az alperestől, hogy ami csomagban beküldhető, illetve birtokolható, az az intézetbe történő visszatéréskor nem vihető be. Az alperes abban sem volt következetes, hogy a csomag tekintetében magát az ingóságokat hordozó táskát, mint csomagot, illetve más egyéb ingóságot nem vette el a felperestől visszatérésekor.

A felperes személyes beadványa szerint az elsőfokú bíróság és a fegyelmi határozatot hozók nem foglalkoztak azzal, hogy még fegyelmi cselekmény esetén is tudnia kell az elkövetőnek, hogy cselekményével tiltott tevékenységet valósít meg. Nem értelmezhető az olyan házirend a jogban járatlan személy számára, amelyből még a bíróság is más jogszabály tartalmából próbálja levezetni, hogy mi a csomag. Hibás az elsőfokú bíróság okfejtése, mert a fegyelmi ügyben említés van arról, miszerint a felperes házirendet sértett amiatt, hogy tiltott tárgyat tartott magánál. A házirend megsértése még közel sem egyenlő a tiltott tárgy tartásával. Az elsőfokú ítélet indokolása hivatkozik a 11/1996. (X.15.) IM rendelet 2. § (2) bekezdés b) pontjára, amely szerint a hivatkozott törvényi hely már nem tiltott tárgy tartását nevezi meg, hanem a házirend megsértését. Ezzel összefüggésben utalt a felperes a rendelet 3. § (2) bekezdésére is, mely szerint „kísérlet miatt nem állapítható meg a fogvatartott fegyelmi felelőssége, ha a cselekmény befejezésétől önként elállt, továbbá, ha az eredmény bekövetkezését önként elhárította”. Mivel a bevitt tárgyak között szerepel az utazótáska, az eljáró bíróságnak magyarázatot kellett volna legalább maga számára adnia, hogy az elvesztett tárgyak között a táska miért nem szerepel. A felperes változatlanul hivatkozik arra, hogy nem kísérte meg tiltott tárgyak bevitelét és azokat nem tartotta magánál, mert kirakta azokat az első adandó alkalommal az asztalra. A másik fegyelmi vétség tekintetében maga az elsőfokú bíróság állapította meg, miszerint egyáltalán nem bizonyított, hogy a felperes tiszteltelen lett volna. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kimondta az alperes jogértelmezési tévedését, azonban a kártérítés megítélése helyett arra hivatkozik, hogy az alperesnek joga van nem ismerni a törvényeket, bárkinek fegyelmit adhat, jogértelmezési tévedésekkel is, amiért nem tartozik felelősséggel. Helytelenül állapította meg azt is, hogy szűk személyi kör ismerte meg azt, hogy a felperesnek fegyelmi büntetést adtak. Ezzel összefüggésben a felperes hivatkozott arra, hogy ezen személyek körébe értendő a másik börtön személyi állománya, ahova átszállítását kérte a további fegyelmiaktól való mentesülése érdekében. Emellett a feltételes szabadlábra helyezésében eljáró bírók is értesülhettek a fegyelmi határozatról, továbbá azokat minden olyan személy olvashatta, aki a felperes személyi anyagáról értesült.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Az elsőfokú bíróság tényyszerűen és jogszerűen állapította meg a tényállást és helyes döntést hozott. A felperes már korábban is volt büntetve és a házirendet is ismernie kellett, tekintettel arra, hogy a házirend ki van függesztve minden zárkában, tehát nem hivatkozhat arra, hogy tévedésben volt.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen értékelve és mérlegelve állapította meg a tényállást, érdemi döntése és annak indokolása is megalapozott. Olyan ok nem merült fel, ami az eljárásjogi szabályok alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését tenné szükségessé. Mindezekre tekintettel az ítélet tábla a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokai alapján hagyta helyben. Pervesztességére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes részére másodfokú perköltség megfizetésére. A felperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli, továbbá pervesztessége folytán a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésére egészében az állam köteles. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel utal az ítélet tábla arra, hogy a 2013. január 29-i tárgyaláson előadott nyilatkozatából kitűnően a felperesnek nem a fegyelmi eljárással, hanem azzal van „problémája”, hogy az eljárás során úgy „állították” be, hogy tiltott tárgyakat tartott magánál. Az elsőfokú bíróság ennek kapcsán indokolásában helyesen hivatkozott arra, hogy a felperes részéről általa sem vitatottan a fegyelmi határozat alapját képező, házirendet sértő cselekmény megvalósult, amit a fegyelmi határozat indokolása is tartalmaz. Az, hogy az alperes a fegyelmi eljárás során a házirend tilalmazó szabálya miatt ezt a cselekményt tiltott tárgy tartásának minősítette, téves jogszabályi értelmezés, ami kártérítési felelősségét megalapozó jogellenes, a felperes személyiségi jogait sértő, kárt okozó magatartásának nem minősül, a felperes ugyanis a házirendet sértő cselekménye miatt részesült fenytetésben, melynek rendelkezéseit ismernie kellett.

Budapest, 2014. december 11.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
Utasi Ferencné
írnok